

ЮЛИАНА МАНОВА
THE END

chitanka.info

*This is the end, beautiful friend
this is the end, my only friend*

Jim
Morrison

Двете момичета бяха вече от около два часа в басейна и Даниела чувстваше, че почва да ѝ става студено, колкото и да бе топла водата. Затова реши, че е време да си тръгват и се обърна да види дали приятелката ѝ е наблизо. Оказа се в другия край на басейна. Даниела заплува натам и когато стигна, видя, че тя вече излиза.

— Тъкмо щях да ти казвам да си тръгваме — усмихна се Дани, все още във водата.

— Честно казано, на мен още не ми се тръгва, но се налага... — направи кисела гримаса Михаела.

— Че защо... — но преди да довърши, Даниела видя тънката струйка кръв, която се стичаше по вътрешната част на бедрото на приятелката ѝ. — Аха, ясно. Е, добре, ей сега идвам и аз, ти отивай в съблекалнята, имам една, две превръзки в раницата, ще ги намериш.

— Окей, мерси много, без теб бях загубена! — Миша ѝ махна и се запъти към съблекалнята.

Даниела преплува още веднъж басейна на дължина и излезе от стълбичката в другия край. Върна се обратно да си вземе джапанките, кърпата и другите дреболии, които беше оставила наблизо. После побърза да види как се оправя Михаела. „Тя е късметлийка — помисли си. — Ако не бяхме останали само двете сега, сигурно щеше да се изложи пред доста хора.“

Когато отвори вратата на съблекалнята, в първия момент доста се стресна. По пода, от прага, където стоеше в момента, до един от душовете и после до масата, където бе оставила раницата си, водеше кървава пътечка, сякаш някой бе влачил ранено животно.

Момичето застина на вратата зашеметено.

— Мише? Добре ли си?

Михаела се показа от съседната стая с шкафчетата. Беше сложила бикините си и най-дебелата превръзка, която бе успяла да намери — една Super Plus.

— Струва ми се, че да... Въпреки че съм малко отпаднала и ме заболя главата.

— Винаги ли кървиш толкова много? И ако си знаела, че тези дни ще...

— По дяволите, изобщо не очаквах! Преди около седмица свърши предишният ми цикъл... И никога не е имало толкова много кръв! Може би съм се разболяла от нещо или... и аз не знам.

— Ами давай да се обличаме и да отидем при някой гинеколог или нещо подобно. Имам чувството, че половината ти кръв е изтекла тук.

— А аз имам чувството, че другата половина изтича в момента. Ох — тя сложи ръка на челото си, — как ме цепи главата! Да имаш аналгин или нещо друго за главоболие?

— Не, нямам лекарства в мен. Май преди гинеколога трябва да минем и през някоя аптека, а?

— Да, не е лоша идея, защото едва издържам! — Михаела затвори очи и направи такава болезнена гримаса, че Дани дори не искаше да си помисля какво ѝ е в момента. А в следващия миг ахна от изненада.

— Мише... превръзката... Господи!

Михаела погледна надолу и видя по белите ѝ бикини да се разпростира алено петно. Първите няколко капки кръв покапаха по плочките, последвани от ручейчета по бедрата ѝ, които за няколко секунди прераснаха в цял водопад. Кървав водопад, чийто извор се криеше някъде в уплашеното седемнайсетгодишно момиче. Двете се спогледаха ужасени.

— Бързо трябва да намерим лекар, какъвто и да е! — почна да се паникьосва Даниела. Тя не спомена, че според нея след такова количество изтекла кръв приятелката ѝ трябваше да бъде най-малкото в безсъзнание, ако не и нещо по-лошо.

В същото време от носа на Михаела също бликна кръв. Застича се по брадичката ѝ и надолу по врата ѝ, докато тя трескаво се опитваше да я изтрие. След минутка и от ушите ѝ се проточиха кървави пътечки, които се присъединиха към шуртящата от носа ѝ

яркочервена река. Сега вече момичето приличаше на някой абориген, намазал се с боя, за да му донесе успех в битката с врага или при лова. Сякаш бе облякла ален комбинезон, който я обгръщаше нежно от врата до пръстите на краката. Около нея започна да се образува локва от извиращата неспирно кръв.

— Боже Господи! ПОМОЩ!!! Някой да извика лекар!

Но в съблекалнята бяха само те двете, така че Дани се втурна навън да потърси помощ.

— О, по дяволите — тихо и без никакво чувство промълви Михаела. Гледаше езерцето в краката си, казваше си, че това е невъзможно, но въпреки това се случваше. — И всичко това е от мен? И още съм жива? Изключено.

А кръвта продължаваше да се стича по тялото ѝ и да се събира в краката ѝ, правейки езерцето да изглежда вече като малко море. Половината под на помещението с душовете беше залят. Както и половината от стаята с шкафчетата, тъй като тя все още стоеше на прага.

— Господи, как ме цепи главата... — едва изрече момичето и се строполи на пода.

След две, три минути Даниела се върна с човека, който събираше парите на входа. Бяха се обадили на Бърза помощ и той дойде да види дали наистина положението е толкова сериозно, колкото го описваше уплашеното момиче и дали не може да помогне с нещо. Завариха Михаела на пода, а кръвта вече бе заляла целия под... и не спираше да тече. Мъжът пребледня, когато видя колко е зле ситуацията. Той бързо коленичи до падналата девойка и притисна с ръка сънната ѝ артерия. Не можа да усети никакъв пулс. Наведе се да провери и дишането ѝ. Отново нищо.

— Вижте... бихте ли проверили и вие? Не мога да напипам пулса ѝ, нито да усетя дишането ѝ...

— КАКВО?! Казвате ми, че е мъртва?! — изкрещя Дани, вече изпаднала в истерия.

— Не съм казал такова нещо, просто ви моля и вие да опитате, защото аз не мога да открия нищо. Ако и вие не можете, ще изчакаме линейката...

— Не можем просто да седим и да чакаме! Направете нещо! Изкуствено дишане или там каквото трябва! Не можете да я оставите

да умре!

Момичето се разплака.

— Не можете... направете нещо, за Бога! — изхълца то.

През това време кръвта вече се лееше и извън стаята, по коридора.

— Спокойно, запазете спокойствие. Щом приятелката ви още кърви, значи е жива.

„Въпреки че не е възможно всичката тази кръв да е на един-единствен човек. Макар че ако съдя по количеството, което изтече откакто дойдох... Господи!“

Ридаейки, Даниела също коленичи до него и с треперещи ръце започна да гали Михаела по мократа коса.

— Мише, моля те, съвземи се... какво ще кажа на майка ти, а? — опита да се засмее през сълзи, но това само породи нов пристъп на ридания. — Моля те, Мише... Моля те... Не ме оставяй!

В същия момент се чу сирената на линейката.

— Слава Богу! Те ще оправят всичко, нали? Ще я излекуват, каквото и да ѝ има, нали? — отчаяно се вкопчи в последната надежда Дани.

— Да, разбира се, че ще помогнат, това им е работата — потвърди човекът и отиде да посрещне санитарите и да ги доведе в съблекалнята. Излизайки, видя, че освен целия под на стаята, в коридора също има широк почти два метра кървав полукръг, който продължаваше да се разширява. „Това поне значи, че момичето е живо“, опита се сам да си вдъхне надежда, макар да се съмняваше че след такъв кръвоизлив някой може да оживее. Според него в човешкото тяло просто нямаше толкова много кръв.

След две минути санитарите вече бяха вътре и проверяваха за пулс.

— Съжалявам — каза единият на Дани, — но приятелката ви е починала, вероятно от загуба на кръв...

— Господи! — Тя се извърна към стената и отново се разплака.

Санитарите качиха Михаела на носилката и я покриха с чаршаф. По него моментално избиха няколко червени петна, прилични на рози — едно при слабините ѝ и три на главата ѝ. Докато качат носилката в линейката, целият чаршаф бе подгизнал от кръв и вече капеше по земята. Когато стигнаха до болницата, целият под на линейката беше

залян и ручейчета, изтекли изпод вратата, оставяха следи по пътя зад нея. В болницата официално установиха смъртта на девойката. Но официално или не, това не направи никакво впечатление на кръвта, която продължаваше да тече от мъртвото по всички закони на медицината тяло.

Този беше един от случаите, които отбелязаха началото на края. А то бе на 3 юли 2001 година.

В началото хората не вярваха. „Невъзможно“, „Немислимо“, „Исключено“. И на теория наистина бе така. Но не и на практика. Стотици, хиляди млади жени по целия свят започваха да кървят и от тях изтичаше толкова кръв, колкото просто нямаше в човешкото тяло. Всъщност доста повече. Хиляди литри. Тонове. При това след няколко минути жените загиваха... но това не спираше потопа. Опитаха какви ли не средства. Затваряха ги в херметично запечатани камери. „След като налягането отвън стане по-голямо, кръвта няма да може да изтича повече и...“ Но тя продължаваше да се лее, без да се интересува от никакви си там природни закони. Камерите не издържаха. Сякаш в младите жени имаше огромни резервоари с вместимост стотици хиляди тонове, които вече не можеха да задържат всичката тази течност в себе си и я изливаха на земята. След като беше доказано, че момичетата са мъртви се опитаха да изгарят телата. Без успех. Горяха, но не изгаряха. Против всички правила на природата, те горяха, но когато пламъците изчезнеха, нямаше никаква промяна. И продължаваха да изливат зловещия си товар на земята. Първите два-три дни масата хора решиха, че става въпрос за някаква смъртоносна нова болест, нов вариант на чумата, но много по-опасен. Грешаха. Следващия етап бяха почти непрекъснатите въпроси към учените: „Възможно ли е това?“ И разбира се, отговорите винаги бяха нещо от сорта на: „По всички природни, физични и т. н. закони — не!“ (Това вече напълно съсипа всички. Едно е да виждаш нещо невъзможно с очите си — все се надяваш, че може да бъде намерено някакво разумно обяснение. Друго е господин Еди-кой-си, специалист по всичко, да ти го каже простичко и разбираемо — „не е възможно!“) След това вече някои заговориха за края на света. Повечето просто се смееха. „Края на света? Да бе, а аз съм дядо Коледа!“, „Кървав потоп, а? Почти точно

като в библията.“ Не вярвах. Но повечето изведнъж повярвах, когато след още четири-пет дена някои по-равнинни места бяха заляти. Хората, които живеяха в градове, разположени в ниски местности, трябваше да газят в кръв, когато излизаха на улицата. Тогава вече се уплашиха наистина. А и нивото на кървавото море се вдигаше толкова бързо, подхранвано от хилядите трупове на млади жени, че човек имаше чувството, че ако седне и се вгледа, ще види как се покачва. След два-три дни повечето градове останаха само спомен. Всичко остана под тъмната червена течност, която би трябвало да дарява живот, но сега го отнемаше. Половин седмица по-късно над нивото на разпрострелия се океан останаха само планинските върхове. Които успяха, се качиха на кораби и лодки. Сега всичкия останал живот беше там. Разбира се, тъй като всичко стана така бързо, никой не успя да направи каквото и да е. Разполагаха само с определен брой плавателни съдове, които бяха крайно недостатъчни. Повечето загинаха още тогава. Тези, които успяха да се качат на корабите и лодките живяха около месец повече — докато не умряха от глад. С пиенето беше лесно — кръвта става за пиене, но не и за поддържане на живота. Имаше даже групички, които оцеляха и малко по-дълго — като изядоха някои свои бивши познати и приятели. Но кръвта не спираше да извира. Два месеца след 3 юли 2001 година, на земята нямаше оцелели.

Господ беше решил да започне начисто.

*Blood in the streets, it's up to my ankle
Blood in the streets, it's up to my knee...*

08:40 28.8.1999 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.